

fastholdes. Det er således en forudsætning for mindretallets støtte, at styrken på de 200 mand ikke er fortroppen for landstyrker til indsættelse på Balkan.

Det er vigtigt, at Vesten og FN aktivt hjælper humanitært med fødevarer, nødhjælp, medicin, telte, feltlazaretter, læger og sygeplejersker. Vi må og skal hjælpe mennesker, der er i nød.

Samtidig er det afgørende for mindretallet, at hjælpen til de nødlidende mennesker sker i deres nærområde, så disse hurtigt kan vende tilbage til deres hjemland, når der er kommet mere fredelige forhold. Skal flygtningesituationen afhjælpes i nærområdet, er det derfor også vigtigt, at nødhjælpstransporter og -organisationer m.v. kan beskyttes - om nødvendigt med militære midler. På den baggrund er beslutningsforslaget rigtigt.

En landkrig i området vil derimod medføre en yderligere forværring af flygtningesituationen og de humanitære vilkår. Derfor lægger mindretallet vægt på udenrigsministerens svar på et af udvalgets spørgsmål, som er optrykt i tilknytning til betænkningen. Heraf fremgår det, at »skulle der opstå behov for væsentlige justeringer i det danske bidrag eller ske større ændringer i styrkens opgaver på en måde, der kan berøre det danske bidrag, vil regeringen rådføre sig med Det Udenrigspolitiske Nævn herom eller, om nødvendigt, på ny forelægge sagen for Folketinget.

Det er regeringens holdning, at spørgsmål om et nyt mandat skal forelægges for Folketinget i form af et beslutningsforslag.«

Dansk Folkeparti hæfter sig desuden ved, at den militære indsats begrænses til støtte og beskyttelse af humanitære formål i området og ikke bruges indirekte til at støtte den ene af konfliktens parter (UCK), som også er særdeles aktive i området.

Endelig skal Dansk Folkeparti henvise til forslagens bemærkninger, hvoraf det fremgår, at indsatsområdet for styrken er afgrænset af albansk land-, sø- og luftterritorium, og at magtansvaret er begrænset til det militært nødvendige, er sidste udvej og efter forudgående varsel på det lavest mulige niveau og i videst muligt omfang sker uden følgeskader på civile, samt at gengældelsesaktioner ikke er tilladt.

Med disse forudsætninger kan Dansk Folkeparti støtte beslutningsforslaget.

Et *mindretal* (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

Det er der tre hovedgrunde til:

For det første er det utrolig problematisk med den sammenblanding af humanitær nødhjælpssindsats og regulær krigssindsats, som beslutningsforslaget er et udtryk for.

Uanset hvor lidt udenrigsministeren og regeringen kan lide det, så er kendsgerningen, at NATO (og dermed Danmark) er i krig med Restjugoslavien. Det betyder, at danske soldater, som opererer under NATO-kommando, er krigsførende. Ideen om, at NATO samtidig hermed kan oprette en væbnet styrke på op til 8.000 mand, som skal operere på grænsen til Restjugoslavien, og som udelukkende skal tage sig af humanitære opgaver, er naiv. I hvert fald er det naivt at forestille sig, at Restjugoslavien vil opfatte styrken som rent humanitær. Dermed øges risikoen for, at nødhjælpsarbejdet bliver trukket ind i krigen, fordi det så entydigt bliver forbundet med den ene krigsførende part.

På linje med en række humanitære organisationer, jf. bl.a. udtalelsen fra repræsentantskabet i Mellemfølkeligt Samvirke B 116 - bilag 17, er Enhedslisten meget betænkelig ved denne udvikling, fordi det fører frem til en situation, hvor humanitært nødhjælpsarbejde ikke opfattes som upartisk, men som et legitimt angrebsmål - om ikke andet, så fordi det beskyttes af »fjendens« militære enheder.

Enhedslisten har noteret sig, at der ikke er gjort noget forsøg på at få FN eller andre internationale organisationer, der ikke er direkte involveret i konflikten, til at forestå den eventuelle nødvendige beskyttelse af nødhjælpsarbejdet i det nordlige Albanien. Det understreger blot mistanken om, at der ikke er humanitære årsager til, at den planlagte beskyttelsesenhed skal være under NATO-kommando.

For det andet er det for Enhedslisten fuldstændig åbenlyst, at AFOR-styrken indgår i forberedelsen og en eventuel senere gennemførelse af en militær NATO-intervention i Kosova. Det vil den gøre allerede fra første dag i form af etablering af et brohoved, indsamling af efterretninger, opbygning af forsyningslagre m.v. Alt sammen noget som efterfølgende vil kunne anvendes i tilfælde af en militær NATO-invasion af Kosova. Det vil den gøre ved på det givne tidspunkt at ændre opgave fra at være en humanitær